

БАТЬКО КУЗНЕЦОВСЬКА

Маючи освіту інженера-теплотехніка і досвід роботи в атомній енергетиці, приїхав він у 70-х на українське Полісся з Сибіру, де працював директором ТЕЦ хімічного комбінату. Їхав, щоправда, як тимчасовий директор "атомки", якої ще не було. Та не дарма кажуть, що немає нічого більш постійного як тимчасове. Сьогодні й думка не виникає, щоб повернутись у Росію - на батьківщину його батьків, у країну, в якій він народився, навчався і робив перші кроки у професійній кар'єрі.

Він каже, що понад усе в житті для нього - повага до людей. У свої поважні роки на диво стрункий, моложавий - деякі й сорокарічні позаздрять. Інтелігентність і навіть якась аристократичність притаманні йому, і не тільки зовні. Однак, виявляється батьки пана Володимира - звичайні селяни

- По лінії мами - селяни із середнім достатком, а з боку батька - заможні: мали млин, ліс, займалися скуповуванням худоби. Щодо батьків, то від мами я одержував найбільший духовний заряд. Вона була уважною до людей, тому в селі, де ми жили, її називали прокурором, у хорошому розумінні цього слова. Під час революції мій батько, по молодості, кидався у всі гарячі справи, був у кінних загонах Будьонного, дійшов аж до Польщі. А взагалі, він був строгих правил. Вчив надіятися, в першу чергу, на себе і все заробляти своєю працею.

У мальовничих місцях Івановської області минуло дитинство пана Володимира. Коли ж настав час обирати професію, мріяв стати або моряком, або ж працювати в лісовому господарстві

- У школі до 7-го класу, я вчився дуже добре, а потім 'дурня валяв' - підлітковий період по-різному проявляється. Коли ж підходило до завершення

навчання, думав вступати в морське училище в Ленінграді або в лісотехнічну академію. Але у виборі майбутнього фаху не останню роль відіграла мама - саме за її порадою я обрав енергетику. Закінчивши Івановський енергетичний інститут у 1952 році, почав працювати на атомному комбінаті "Маяк". Згодом потрапив на ТЕЦ Сибірського хімічного комбінату в Томську-7. Почав рядовим інженером, а з 1968 по 1973 рік працював директором ТЕЦ

Саме на початку 70-х, коли ядерна енергетика почала швидко розвиватись, йому й запропонували очолити одну з "атомок" в Україні. Не думав пан Коровкін, що доведеться жити в чужому краї. Хоч про Україну в нього завжди було враження якесь особливо тепле ще з юнацьких літ, можливо, з літератури: він був добре знайомий з українською класикою: і з творами Гоголя, і Тараса Шевченка - в дитинстві прочитав його твори і російською, і українською мовами.

У міністерстві мені запропонували такий варіант: спочатку поїдеш на Рівненщину, а потім тебе замінить тодішній директор Смоленської - він виходець із Здолбунівського району. Тобто я їхав на Рівненську атомну (тоді вона називалась Західноукраїнська) як тимчасовий директор. Не встиг побути тут кілька місяців, як мені запропонували очолити Калінінську АЕС. Я подумав, там мої батьки, буду біля них ближче... Але в ті часи з партією не сперечалися - у переведенні мені відмовили. Час невизначеності минув і так я залишився освоювати "атомку" на Поліссі. Потім були цікаві пропозиції й щодо високих посад у Києві, Москві. Але я вже сам навідріз відмовлявся. Я вирішив залишитися тут.

Ця станція була дуже непроста. По-перше, не було тут спеціалістів атомної енергетики - довелось запрошувати з Томська, Красноярська, Кольської АЕС. По-друге, з часом виявилось, що під "атомкою" - карстові порожнини. Тоді стояло питання про закриття станції. Але зуміли вирішити цю проблему. Згодом - Чорнобиль, після якого заборонили добудовувати четвертий енергоблок... Та й це - позаду. Як кажуть, важка дитина завжди дорожча, тому, напевно, і залишився. Володимир Коровкін вважає, що слід розумно розвивати ядерну енергетику, якісно. Одночасно, він далекий від думки, що вона безпечна. І коли чує відгуки деяких людей про працівників "атомки", як про губителів природи, то не раз запитує: невже ви гадаєте, що оператори, які управляють ядерною реакцією, тільки й думають про те, аби створити ще один Чорнобиль, від чого загинули б вони і їхні сім'ї. Підвищення безпеки, досягнення міжнародних стандартів експлуатації... Саме робота у цьому напрямі принесла станції міжнародний авторитет і її директору теж.

Залишився директором "атомки" Володимир Коровкін на майже 30 років. Потім - несподіване для багатьох призначення віце-президентом НАЕК "Енергоатом" і дуже швидке повернення назад - у Кузнецовськ, Власне, маючи посаду у Києві, п. Коровкін і тоді більше часу проводив у рідному місті - на будівельному майданчику четвертого енергоблока.

- - Я дуже неохоче йшов на посаду віце-президента НАЕК. Я доволі самостійна людина. А коли зайняв цей пост, то було відчуття втрати значної частки самодостатності, але все згодом стало на своє місце. За суттю своєю я - директор. Зараз, правда, директори не такі, якими вони були раніше, не тому, що гірші люди, а тому, що обмежені їхні права.

Під час виборів кузнецовці віддали свої голоси Володимирі Коровкіну і він став міським головою - найстаршим головою в Україні, адже на той час йому вже виповнилося 75 років. Взагалі, будівництво "атомки" розпочалось не із зведення адмінкорпусу, а з будівництва житлових будинків - такого ще не було в Україні. Тож тепер місто атомників - це затишне і комфортне для проживання місце. Володимир Коровкін пригадує, як був експертом на японській станції, то звернув увагу на спецшколу для дітей з обмеженими можливостями. І тоді він задумав побудувати такий заклад і в Кузнецовську. Але на той час "атомці" було заборонено розвивати соціальну сферу, на це просто не виділяли кошти. Скільки тоді перевірок було! Але все ж заклад для дітей збудували. А поруч - звели красень-собор. Теж за сприяння директора РАЕС.

Володимир Коровкін каже, що його родина не була глибоко релігійною, хоча всі свята відзначали, як і годиться. А ще, пригадує, коли його батько помер, то відспівувати повезли його у старий храм - священик розпорядився, щоб батька внесли у вівтар: саме з такими почестями духовенство вирішило вшанувати пам'ять Коровкіних, бо саме дід його батька, як свідчили церковні книги, дав дуже велику суму грошей на розвиток храму.

- Ностальгія є, звичайно, - розмірковує п. Володимир, пригадуючи час, коли він очолював "атомку". - Нині дуже багато свободи, вільності у висловлюваннях, у думках. Але нівелюється почуття відповідальності. Зараз на перший план ставлять особисту вигоду, а раніше - все для Батьківщини, а потім для себе. Та і виховання, характер теж нівелюється. А шкода... Володимир Коровкін має двох доньок - Тетяну і Надію, одна з яких живе теж у Кузнецовську, інша - в Москві. Минуло вже декілька років, як не стало дружини, залишились лише 'приємні спогади й відчуття виконаного обов'язку перед родиною.

Володимир Коровкін, попри технічну освіту - людина творча. Хоча каже, що не володіє літературним талантом, проте в молоді роки писав вірші. Нині на це часу не вистачає, проте полюбляє поезію і багато читає (в нього велика

бібліотека). Останнім часом особливо захоплюється вченнями відомих філософів, цитати яких знає напам'ять. У вільний час, якого не так вже й багато займається плаванням, бджільництвом - має чимало вуликів.

- Я завжди любив активний відпочинок. Спортом займався багато - у мене з лижного спорту другий розряд, бігав прекрасно, займався боксом. А ще не потрібно забувати, що є ліс, вода. Раніше полюбляв полювання - моя колекція налічує понад десяток рушниць, але вже більше 15 років стріляю лише по мішенях, не можу по тваринах, рука не піднімається позбавляти їх життя.- Кажуть, що з роками людина стає мудрішою. Чи шкодуєте про якісь свої вчинки, чи вважаєте, що в певній ситуації слід було вчинити по-іншому?

- Питання про сенс життя полягає не в тому, щоб відповісти: добре чи погано я живу в цьому світі, а у розумінні, яке значення має моє життя для цього світу. Все, що тут створено, мені дороге. Коли я, як експерт МАГАТЕ, був на найбільшій японській АЕС, будівництво якої продовжувалося, і запитав її керівника, чи не боїться він споруджувати черговий блок у такій небезпечній зоні, він відповів, що ми робимо це тому, що дуже любимо свою країну. Кожному б з нас у нашій справі мати таке сильне почуття.

Звання, нагороди

«Заслужений енергетик України» 1994 рік, орден Трудового Червоного Прапора 1971 рік, орден Жовтневої Революції 1982 рік, орден Дружби Російської Федерації 1977 рік, орден «За заслуги III ступеня» 1998 рік, орден Ярослава Мудрого V ступеня 2004 рік, медаль «За трудову доблесть» 1996 рік, медаль «Ветеран праці», персональна нагорода міжнародної політики «Ерстмейкер» «За мудрість і далекоглядність політики управління 1998 рік, золота медаль Франції «За динамізм в промисловості і комерційній діяльності, особисті заслуги в стратегічному управлінні підприємством» 1998 рік, орден Святого Володимира II і III ступеня, Почесна грамота Верховної Ради України 2000 рік, золота медаль «За заслуги в підвищенні безпеки атомних станцій» 2004 рік, «Почесний енергетик СРСР» 1989 рік, «Почесний працівник Міненерго СРСР» 1989 рік, орден Миколи Чудотворця 2002 рік, орден Святого Станіслава Командорського Хреста 2003 рік, Лідер WANO Всесвітньої Асоціації ядерних операторів «За найвищі досягнення в експлуатації і безпеці атомних електричних станцій», орден Української Православної Церкви Преподобного Іллі Муромця III ступеня 2008 року, «Заслужений працівник атомної енергетики України», депутат Рівненської обласної ради шести скликань.

За значний особистий внесок у соціально-економічний, культурний розвиток Рівненщини, вагомі трудові здобутки, активну життєву позицію та з нагоди 70-річчя утворення Рівненської області 14 грудня 2009 року Президент України В.Ющенко нагородив В.Коровкіна орденом князя Ярослава Мудрого IV ступенів.